

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved Herlufsholms Trehundredaarsfest.

Citation: Richardt, Chr.: "Ved Herlufsholms Trehundredaarsfest.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 274. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid88226/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

skal spejle sig i Sjæl og Sind
og kalde Liv og Lys derind
og alle Kræfter ægge,
saa hvad der end er graat og tungt
maa blive lyst og let og ungt
som inden disse Vægge.

Ved Herlufsholms Trehundredaarsfest. *)

Den 23de Maj 1865.

I Kirken.

I.

Kor.

Velsignede Dag, som i Lundenes Skygge,
de lyse, de grønne, med springende Løv,
i Kirken, den stille, den gamle, den trygge,
har ringet os sammen om Gravenes Støv
Thi Alt, hvad de plantet, de henfarne Sjæle,
det grønnes med Lunden, det knejser endnu;
Aarhundreders Storme har ej kunnet kvæle
det Frø, som de saaede med troende Hu.

Recitativ.

Ja, Tro har Frøet lagt i aabne Fure,
og Tro har bygget disse stærke Murc,

*) Kantate til given Musik.

og ærlig Fromhed, reen og sund,
viet al Værkets Grund.
Fuldt rustet Herluf gik i Kampen,
hans Brynje blinked i Kartovedampen, —
men i saamangen lønlig Dyst
var Troen Pantser om hans Bryst;
og, saaes Birgitte huslig skride
med Nøglekippet ved sin Side, —
hun vidste, Nøglerne til Naadens Borg,
som lukke i for Synd og Sorg,
de maa af Korsets Nagler smedes,
og der maa troes og der maa bedes.
Det var en Tid af Aand og Staal;
de gamle Helgensyner blegned,
de tomme Klosterceller segned
for Luen fra et Wittenberger-Baal.
Frem stormer Slægten over Kirkens Fjæle,
og Fortids fromme Værk de splitte;
men trindt der fødes vaagne Sjæle,
og mellem dem var *Herluf* og *Birgitte*.

Kvartet og Kor.

»Her, hvor Aaen stille bruser,
her hvor Bølgen sagte suser,
bygger jeg mit Lærdomsly;
her skal Morgensangen klinge,
her de unge Aander svinge
sig med Lærkerøst mod Sky!

»Kommer hid til Herrens Ære!
Hver, som blot har Lyst at lære,

276

rækker jeg et hegnet Skjul!
Travlt som Aaen skal I virke,
og engang i Stat og Kirke
løfte med paa Tidens Hjul!«

Saa han talte, *Herluf Trolle*.
Brat i Døden sank den boide,
hjertervarme, fromme Helt.
Sandheds Ven og Mørkets Fjende!
Selv Du rejste Dig dit Minde
under Danmarks grønne Telt.

II.

Koral.

Lær os, Herre! tro at virke
i den gjæve Ridders Spor,
sammenbygge Hjem og Kirke,
lægge Grunden med dit Ord,
Taaren tørre, hvor vi kunne,
dele Alt til Danmarks Gavn,
tro som han paa Jesu Vunde,
dø som han i Jesu Navn!

III.

Kor.

Hellige Haller
alt gjemme de herlige To,

men over Gravenes Bo
til Arbejd det kalder;
Naar i gryende Vaar
Spurven er med i Sædemands Fure,
pløjes der travlt bag Skolens Mure,
saaes for de kommende Aar;
og naar Leernes Røst
bæres ud over Land af de høstlige Vinde,
fuldmodnes Sjælenes Ax derinde
til dansk, til nærrende Høst.

Romance.

Lig Bølgen om Herlufs Snække
rulle Tiderne brat;
om Danmark skiftende lægge
sig Solskin og snetyk Nat.
Alt Enevælden skygged
over det ganske Land, --
Borgen, hvor Helten bygged,
staar sig mod Tidens Tand.

Og kom der rolige Dage
med stiv og stille Færd,
snart hørte man det brage
med Jordskjælv fjernt og nær.
Saamangen Skude kantred,
slynget mod Klippens Væg;
Holmen, hvor Herluf vandred,
bar sine Svane-Æg.

Et tredie Sekel sjunger
fra Hav sin Morgensang,
og Frihedshymnen runger:
Folkenes Lænker sprang.
Af Sagas fulde Tavle
der slettes mangt et Ry; —
Herlufs takkede Gavle
løfte sig end mod Sky.

Solo.

Saa trofast er *Han*, den almægtige Gud,
mod dem, som ham elske, som holde hans Bud!
I tusinde Led deres Værk han bevarer
og bærer det frem gennem tusinde Farer.
Den Aand, som lued i hine Tvende,
gid den maa i danske Hjerter brænde!
En Eg man styrker ved blanke Baand,
men Guds frygt frelser en Folkeaand.

Koral.

Velsign, o Gud, vort Ungdomshjem,
en vaagen Slægt til Baade!
Velsign og kald af Skyggen frem
vort Land i al dets Vaade!
Og maa der Tugt og Tvang
til Støvets Skolegang;
Naar kun med Dig vi gaa,
da vil vi Palmen naae
ved Naade over Naade.

Peter Severin Lund.*)

Du Lykkelige,
som valgte frit at dø for Land og Folk!
O, da Du slængte hen din Bibelbøg
og ung og kraftig skyndte Dig til Fanen,
da tog Du med hvert evigt Sandheds-Ord,
som gjemmes i de gamle skrevne Blade
lig Hyacinten i et Blomsterløg;
ja, det var dette Ord, som drev Dig frem,
langt ud fra Faer og Moer, fra Slægt og Venner,
i Farens Favn, til Grøftens vaade Leje,
til Markens blodbestænkte Arnested!
Og da Du, saaret og til Døden mattet,
selv døende, til Døende gav hen
det Nadverbrød, som i sin Trængsels Nat
Alfreiseren til Sydebod velsigned,
da følte Du,
at, har end Verden Tusindtal af Smerter,
den har af Sorger kun en eneste:
Et skyldbetyngt Sind! Een Glæde kun,
at vide sig i Samfund med den Gud,
som kjender alle Hjertets skjulte Veje.
Og derfor Fred,
Fred med dit Støv, og Stjerner om dit Minde!

*) Cand. theol.; født 13. Decbr. 1834, død paa Sandbjerg
Lazareth 18. Jul 1864.